

Viziunea 7000 – Informatii globale

Introducere

Vă sunt necesare numai câteva minute din timpul dumneavoastră prețios pentru a citi această scurtă expunere. Noi trăim într-adevăr într-o epocă foarte agitată. Zilnic auzim știri despre evenimente deosebite. Ceea ce s-a relatat mai demult într-un secol, astăzi face parte din știrile aproape zilnice. Catastrofe naturale, foamete, războaie, lupte între triburi, „purificări” etnice, terorism motivat religios, infracțiuni de neconceput, criminalități de orice fel sunt relatate în toată lumea. În aceeași țară pe coasta de vest ard pădurile pe o suprafață de sute de km pătrați, în timp ce pe coasta de est este o furtună cu urmări distrugătoare. Nimic nu mai este cum a fost odată. Pentru problemele politice, economice și sociale nu sunt în perspectivă soluții eficiente nici naționale și nici internaționale.

În acest tractat vrem să prezentăm pe scurt evenimentele actuale în lumina profeției biblice. Sunt aproximativ 6000 de ani de când primii oameni au văzut pentru prima dată lumina acestei lumi. Socotit în mare, au trecut de la Adam până la Avraam 2000, de la Avraam până la Hristos la fel 2000 de ani și de la nașterea lui Hristos, începutul socotirii timpului nostru, din nou 2000 de ani.

Expertii prevăd un tablou obscur pentru viitorul apropiat. Da, există chiar unii, ca acel deputat al congresului din S.U.A., care își exprimă gândul, dacă noi suntem poate prima generație care trebuie să se teamă că va fi ultima în civilizația prezentă. Se vorbește deschis despre «escatologie» și despre «infernul apocaliptic», care ar putea să izbucnească în scurt timp peste pământ. Evident este îngrijorată și opinia publică de ceea ce se va întâmpla în viitorul apropiat. Depindem noi la aceste teme așa de importante de văzători? Trebuie să-i consultăm pe filozofi și să-i interpretăm? Sau poate să-i vizităm pe ghicitori și astrologi? Sau poate găsim chiar răspunsuri obligatorii la aceste

întrebări? Da, căci „... avem Cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.” (2 Pet. 1, 19).

O informare actuală din Sfânta Scriptură este necesară și ar trebui să fie bine venită pentru fiecare om care vrea să afle sincer și deschis despre aceasta. Dumnezeu Atotștiutor a putut să lase scris deja la începutul timpului, ce se va întâmpla până la sfârșit. Oamenii scriu istoria pe baza evenimentelor deja împlinite. Dumnezeu a scris dinainte întreaga istorie și «istoria mântuirii» care se desfășoară până la formarea noului cer și a noului pământ, până când timpul se revarsă din nou în veșnicie. Desfășurarea temporală este stabilă și ireversibilă.

În «Viziunea 7000» vrem să atragem atenția mai întâi asupra lucrurilor care vor veni negreșit asupra noastră și care se vor întâmpla în viitorul apropiat, și apoi pentru a arăta singura cale de scăpare de distrugerea neașteptată. În ceea ce privește desfășurarea actuală, există într-adevăr o orientare clară din Sfânta Scriptură pe baza «semnelor timpului». Și chiar dacă se pare că de 2000 de ani nu a mai intervenit nimic deosebit direct din cer și oamenii nu cred că Dumnezeu intervine în istorie, totuși se va întâmpla pentru că este prezis în Cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu a creat pământul în șase zile și s-a odihnit în a șaptea zi. Când este vorba despre o «epocă profetică», atunci o zi la Dumnezeu este ca o mie de ani la noi. Așa este scris: „Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi.” (2 Pet. 3, 8; Ps. 90, 4). În Fap. 2, 17 apostolul Petru vorbește despre proorocia proorocului Ioel, despre «zilele de pe urmă» în care este turnat Duhul Sfânt, aceste zile reprezentând perioada de două mii de ani de har.

Sigur este aproape «ziua Domnului», a șaptea zi a lui Dumnezeu, al șaptelea mileniu. Conform Apoc. 20, în împărăția de o mie de ani a lui Hristos, El va fi cu ai Săi pe pământ: „*Fericțiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani.*” (vers. 6). După procesul de curățire urmează înnoirea, și pământul va fi transformat într-o stare paradisiacă, unde domnește o «pace adevărată» și unde lupul și mielul pasc împreună (Isa. 11, 6-9). Cu privire la biblica «Viziune a mileniului al șaptelea», găsim în Cuvântul lui Dumnezeu descrieri lămuritoare.

Profeta biblică are ultimul cuvânt

În fața ochilor noștri se împlinesc în prezent cuvintele profetice ale Sfintei Scripturi care sunt destinate pentru timpul acesta. Din acestea face parte în primul rând reîntoarcerea poporului Israel în «țara făgăduită». Împrăștierea lui printre alte popoare a fost deja prezisă în Deut. 4, și în zilele din urmă va fi adunat din nou (Isa. 14, 1; Ier. 30, 3; Ier. 31, 7-12; Ez. 36-38). Aceasta a fost scoasă în evidență de Isus Hristos în pilda «smochinului» simbolul pentru Israel (Osea 9, 10) ca un semn deosebit în scurgerea timpului (Mat. 24, 32-41). În ceea ce privește scurgerea timpului, ne este prezentată convingător în fața ochilor socoteala divină a timpului cu «zilele profetice» referitoare la poporul Israel. Prin proorocul Osea aflăm în următorul text ceva mai exact: „*Veniți să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănilor. El ne va da iarăși viața în **două zile** (aceasta s-a întâmplat deja); **a treia zi** ne va scula, și vom trăi înaintea Lui (aceasta se va mai întâmpla)*” (cap. 6, 1-2).

Cele **două zile** profetice amintite se referă clar la cei două mii de ani care au trecut, în care poporul Israel a fost împrăștiat, începând cu

anul 70 d. Hr., în toată lumea. Din 1948 există iarăși statul Israel, în care s-au întors evreii din 143 de țări. Aceasta este o împlinire dovedită a făgăduințelor divine. **Ziua a treia** se referă la mileniul care va sosi curând, când Israelul va recunoaște pe Hristos ca Mesia al lor și vor primi o viață plină de Duh. Apostolul Pavel a scris referitor la Israel următoarele: „*Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât **viață din morți**? ... o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris*” (Rom. 11, 15+25-26).

Tot așa sunt scrise desfășurările ultimului timp din Europa, în special de la schimbarea din octombrie-decembrie 1989, în legătură cu împlinirea profeției biblice. Înaintea ochilor noștri ia naștere «Europa unită», cum a fost stabilit în 1957 în «Tratatele romane». Dușmanii istorici au devenit prieteni. Contradicțiile din est și vest sunt deocamdată anulate. Linia de despărțire care trecea prin mijlocul Germaniei și prin continentul european, nu mai există. Se formează o «Casă comună europeană» în care urmează să aibe toți loc, o «Europă unită». Cu aceasta se ridică din nou în fața ochilor noștri «Împărăția Romană» ultima din cele patru împărății pe care le-a văzut proorocul Daniel în Vechiul Testament (cap. 2+7). Aceasta corespunde cu «puterea fiarei» din Apocalipsa, care se ridică din marea popoarelor europene și de care se miră întreaga lume (cap. 13). La aceasta nu este vorba numai despre puterea mondială politico-economică, ci mai ales despre «călăreața» religioasă (cap. 17) care ține hăturile în mână și astfel dirijează cele ce se întâmplă. Această «autoritate mondială» spirituală este respectată și recunoscută de toți conducătorii religioși și politici. «Europa unită» va deveni puterea mondială nr. 1, care va organiza mai ales «Ordinea economică mondială». Din perspectivă religioasă, politică și economică va urma o unire. Acest «proces de unire» va fi încheiat în prima fază în scurt timp și astfel sunt formate toate condițiile pentru evenimentele următoare deja inițiate.

Apostolul Pavel a văzut dinainte desfășurarea prezentă în toate domeniile și a scris acum două mii de ani ceea ce devine în fața ochilor noștri realitate: „*Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: „**Pace și liniște!**” atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca **durerile nașterii** peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare.*” (1 Tes. 5, 2-3).

De când a venit Mihai Gorbaciov la putere în 1985, a avut loc o «conferință de pace și securitate» după alta. «Întâlnirile la nivel înalt» care au intrat în istorie, au condus la destinderea între est și vest, au făcut posibilă reunirea Germaniei și au realizat independența țărilor est-europene. Pe politicieni îi interesează intens acum «pacea» aceasta prezisă și mai ales «securitatea» cuprinzătoare. Aceste noțiuni sunt folosite tot mai mult în legătură cu evenimentele din Orientul Apropiat. Israelul devine tot mai mult «punctul fierbinte» al evenimentelor în politica mondială și împreună cu el Ierusalimul, care va deveni «piatra grea» pentru toate popoarele din împrejurime, așa cum a proorocit proorocul Zaharia (cap. 12).

Conform «Tratatului al treilea din Oslo» negocierile asupra Ierusalimului trebuie să fie încheiate în 1998. După cum la fel este deja prezis în Cuvântul profetic, va fi proclamată o pace. Din păcate și chiar dacă Israelul jertfește «teritorii pentru pace» va fi numai o «pace aparentă» realizată prin multe compromisuri negociate de politicieni, binecuvântată de cea mai înaltă autoritate religioasă. Așa cum este scris, atunci va veni o prăpădenie neașteptată.

Ziua Domnului

Când se va încheia «Ziua mântuirii» (Isa. 49, 8; 2 Cor. 6, 2), lumea va fi lovită înainte de «ziua Domnului», deci înainte de mileniul al șaptelea, de judecăți de mânie și plăgi îngrozitoare. În Mat. 24 și în alte texte, însuși Domnul Isus ne-a îndrumat spre diferite evenimente însoțitoare. EL a vorbit despre războaie și vești de războaie, cutremure de pământ,

foamete și catastrofe de toate felurile și a mai adăugat: „Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât **începutul durerilor**.” Cutremurele de pământ și catastrofele naturale de tot felul vor crește, până la cutremurul prevăzut din California pe coasta de vest a S.U.A. (Sf. Andrei) care le întrece pe toate și cu care se ocupă oamenii de știință tot timpul. Durerile vin de obicei înainte de naștere. Conform Rom. 8, 19-22 întreaga fire suspină și suferă durerile nașterii din nou. Isus a vestit necazul cel mare astfel: „*Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi.*” (Mat. 24, 21).

În Luca 21, la fel și în alte texte biblice, ne este spus ce se va întâmpla în necazul cel mare: „*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlletului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate.*” (vers. 25-26).

Noi nu putem să descriem detaliat catastrofele neînchipuite și «judecățile apocaliptice de mânie» prezise în Sfânta Scriptură, care vor veni asupra omenirii nelegiuite după răpirea «Bisericii-Mireasă» a lui Isus Hristos. Domnul Dumnezeu le-a poruncit oamenilor să-și supună pământul pe care li l-a dat, și să trăiască în părtășie cu El. Despărțit de El, omul distruge pământul și pe sine însuși. Specialiștii vorbesc îngrijorați despre poluarea aerului, apei și pământului, despre pericolul ozonului, despre «efectul de seră» prin care va izbucni o catastrofă climatică până la nimicirea stratului de ozon din care cauză lumina soarelui va fi **de șapte ori** mai mare decât de obicei, conform proorociilor Sfintei Scripturi. Așa este scris: „*Și lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare (ca lumina a șapte zile), când va lega Domnul vânătăile poporului Său, și va tămădui rana loviturilor lui.*” (Isa. 30, 26).

«Văzătorului» Ioan i s-a arătat aceasta pe insula Patmos în următorul tablou: „Al patrulea înger a vărsat potirul lui peste **soare**. Și soarelui i s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui. Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare, și au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii, și nu s-au pocăit ca să-I dea slavă” (Apoc. 16, 8-9). În timpul acela «ziua harului și a mântuirii» va fi trecută, astfel încât oamenii nu se vor mai putea întoarce la Dumnezeu. Va fi pentru mulți o trezire îngrozitoare, un «prea târziu pentru totdeauna».

După ce va pârjoli suprafața pământului, soarele se va transforma în întuneric, căci așa este scris: „... soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.” (Ioel 2, 30, Fap. 2, 20). „Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic ... Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mâna Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?” (Apoc. 6, 12-17)

Așa cum Dumnezeu în dragostea și mila Lui, i-a dat omenirii posibilitatea de salvare prin intrarea în corabie în timpul lui Noe, înainte de catastrofa inevitabilă a potopului, tot așa Cuvântul lui Dumnezeu ne arată cum putem scăpa de pieirea neașteptată, găsind salvare în Isus Hristos (1. Pet. 3). Acei care cred mesajul Evangheliei Lui și se lasă pregătiți, vor primi putere să scape de toate lucrurile acestea care se vor

întâmpla, și vor fi luați în măreție la El (Luca 21, 34-36). Din această legătură face parte și expresia lui Isus Hristos: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.” (Luca 21, 28).

O atmosferă de «sfârșitul lumii» nu este la locul ei, aceasta nu aduce rezolvarea. Nu panica, ci reculegerea și întoarcerea sunt necesare. Porunca acestui ceas sună astfel: „Scapă-ți viața!”, căci „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” Timpul harului se apropie de sfârșit. Numărătoarea inversă a început deja. Ultima chemare a lui Dumnezeu răsună ca o trâmbiță. Cine vrea să vină la Dumnezeu, trebuie să o facă acum.

Următorul text biblic ne avertizează în această legătură: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? **Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.**” (2. Pet. 3, 10-13).

Ar mai putea fi citate multe texte biblice la acest complex de teme. Ceea ce este scris de mai mult timp, va fi în curând istorie. Totuși trebuie să procedăm chibzuit și să ne planificăm normal viața noastră, **căci timpul și ceasul nu-l știe nimeni**; trebuie să ne facem numai griji ca noi să umblăm cu Dumnezeu și să fim pregătiți tot timpul să ne întâlnim cu Domnul. Acest timp de pe urmă în care trăim

acum, Domnul Isus Hristos l-a comparat cu zilele lui Noe și timpul Sodomei și Gomorei (Luca 17, 26-30). Nimeni nu va tăgădui că acum este mult mai rău în toată lumea. Lumea decăzută de la Dumnezeu este acum ca și atunci gata pentru judecată. Dumnezeu oferă ambele: har și judecată. Ce alegeți dumneavoastră?

Revenirea lui Hristos

Dumnezeu, Creatorul, are un plan cu creațiunea și tot așa ca Răscumpărător are un plan cu cei răscumparați. Cine crede în existența unui Dumnezeu personal, este convins că El nu lasă nimic la voia întâmplării. Așa vorbește Domnul: „EU am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămânea în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.” (Isa. 46, 10). „Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui.” (Rom. 9, 28). Cine cunoaște Sfânta Scriptură, știe că anunțarea venirii Răscumpărătorului în tot Vechiul Testament, începând din grădina Eden (Gen. 3), a fost nădejdea poporului lui Dumnezeu. Tot așa revenirea lui Hristos, a Răscumpărătorului, este nădejdea poporului lui Dumnezeu de la începutul Noului Testament de la înălțarea Lui. EL a zis: „... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14, 3). Acest eveniment, cel mai mare din istoria mântuirii, este într-adevăr foarte aproape. Conform știrilor internaționale de presă de la sfârșitul anului 1995/96, milioane de oameni așteaptă acest eveniment. Dar există fără îndoială și fanatici religioși, ca în ultimele cazuri tragice ale «Ordinului templului soarelui» din care în octombrie 1994 s-au sinucis cincizeci și trei și în decembrie 1995 șaisprezece oameni. După cum a relatat presa, ei s-au adunat zilnic de cinci ori în îmbrăcămintea ordinului și au sărbătorit liturghia. Aceștia sunt șarlatani care se ridică mereu ca să discrediteze credința adevărată. Dar există și oameni credincioși biblic, care așteaptă bucuroși revenirea lui Isus Hristos și au o viață normală. Ei sunt lucizi, clari și adevărați în lucrarea și umblarea lor.

Dacă revenirea făgăduită a lui Isus Hristos și evenimentele anunțate care urmează au loc înainte sau după sfârșitul mileniului, rămâne în voia

lui Dumnezeu. Semnele timpului, cărora trebuie să le dăm atenție, ne lasă să recunoaștem că timpul s-a apropiat. ***O precizare a timpului, așa cum s-a încercat de repetate ori în vechime, nu este posibilă și nici necesară, slavă lui Dumnezeu.*** Astfel în profeția biblică, anul este socotit cu 360 de zile, și nu cum suntem noi obișnuiți, cu 365 de zile. Deja din aceasta rezultă în decursul timpului o diferență considerabilă. ***Rămâne aceasta, că timpul și ceasul nu-l știe nimeni în afară de Dumnezeu.*** Totuși în Sfânta Scriptură sunt date pentru orientarea noastră proorociei clare ca semne de recunoaștere.

La prima venire a lui Hristos s-au împlinit peste 100 de proorocii din Vechiul Testament. Toate detaliile importante despre El, începând cu zămislirea Lui supranaturală, cu nașterea în Betleem, slujba Lui, suferința și moartea Lui, până la înviere și înălțare, au fost proorocite în profeția vechitestamentară. Același lucru este valabil pentru timpul dinaintea celei de a doua veniri a lui Hristos. Este covârșitor să citim textele biblice corespunzătoare, care sunt foarte actuale acum.

Apostolul Petru a văzut în Duhul deja acum 2000 de ani, că se va batjocori asupra revenirii lui Hristos, cum vedem că se întâmplă acum. Criticii principali sunt teologi necredincioși, care nu înțeleg planul în timp al lui Dumnezeu și felul în care este scris. Ei susțin, de exemplu, că apostolii și însuși Isus au greșit până la ultimul capitol din Noul Testament, când El a spus: „Iată, Eu vin curând.” Biblia este în așa fel scrisă, încât se potrivește pentru întreaga perioadă de timp. Fiecare cuvânt scris poate fi predicat și crezut în tot timpul harului ***până în momentul*** când evenimentul prevestit se împlinește într-adevăr.

Petru aduce tema la acest punct și scrie: „*Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: „Unde este făgăduința venirii Lui?”*” La aceasta el a răspuns: „*Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum*

cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” (2. Pet. 3, 3-9). Batjocoritorilor nu le mai rămâne mult timp; râsul și batjocura lor se va transforma în plâns și scrâșnit de dinți. „Nu vă înșelați: ,Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Gal. 6, 7). După mărturia Scripturii, Hristos va veni curând din nou, așa cum a făgăduit El, și îi va lua pe ai Lui la Sine în slavă (1. Tes. 4), înainte de a veni necazul cel mare (1. Tes. 1, 10).

Înainte de a merge Domnul Isus în slavă, El le-a făgăduit copiilor Săi că se va întoarce și îi va lua la El (Ioan 14). La întoarcerea Lui, toți copiii lui Dumnezeu adormiți în Hristos care vor avea parte de prima înviere, vor învia, iar cei vii care trăiesc cu El vor fi transformați și-L vor întâmpina pe El în văzduh, pentru a fi totdeauna cu El (1. Tes. 4). Ei Îl vor vedea și vor fi ca El (1. Ioan 3). Aceasta se va întâmpla așa cum s-a spus dinainte în Cuvânt.

Creățiunea maiestuoasă

Realizarea planului divin de mântuire a început deja cu creațiunea. Sigur fiecare din noi a admirat deja creațiunea maiestuoasă. Din păcate, nu toți Îl pun în mod logic pe Creator înaintea creației, deși fiecare știe că mai întâi a fost un ceasornicar înainte de a fi un ceas, și la fel un arhitect, înainte de a exista o clădire, etc. Este cunoscut în general că existența lui Dumnezeu este pusă sub semnul întrebării, iar relatarea despre creațiune este descrisă ca fiind de necrezut, de când oamenii au realizat imposibilul aparent prin invențiile cele mai mari, mai ales de când Darwin și-a publicat tezele lui în anul 1859. Filozofii atești au făcut credibile teoriile lor contradictorii în ultimele secole și în același timp i-au aruncat pe oameni în necredință. Dumnezeu este tăgăduit și omul este sărbătorit. S-a susținut chiar și afirmația că totul s-a format de la sine. Cine crede aceasta, ar putea să-și tăgăduiască tatăl și mama și să susțină că el s-a format singur și că este rezultatul evoluției.

Cine își poate închipui că universul în nesfârșita lui nemărginire și cu nenumăratele lui stele care sunt într-o deplină armonie, s-a format de la sine, de exemplu printr-o explozie străveche? Până în prezent nu s-a găsit nimeni care să îmbunătățească lucrul cel mai mărunț din creațiunea maiestooasă. Să ne gândim doar la nenumăratele viețuitoare din mările lumii cărora le-au fost date condiții de viață ideale, sau la milioanele de feluri de animale și păsări de pe toate continentele și cât de perfect au fost adaptate conform împrejurărilor climaterice.

Așa cum a creat și a rânduit Creatorul la început toate lucrurile prin Cuvântul Său atotputernic, așa sunt până în ziua de astăzi. De la începutul pământului se seamănă și se recoltează în fiecare an, după cum a hotărât Domnul Dumnezeu: *„Cât va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea!”* (Gen. 8, 22). Numai acolo unde intervine omul în natură, se formează neregularități. Zilnic sunt hrăniți miliarde de oameni și dacă s-ar distribui totul corect, atunci n-ar trebui să mai rabde nimeni de foame. În fiecare an Dumnezeu nu numai că se îngrijește de noi și de nenumăratele viețuitoare, ci El ne ține o predică puternică prin natură despre viață, moarte și înviere. În fiecare primăvară se trezește o nouă viață, care aduce fructe noi. Apoi urmează vara cu recoltele bogate. După aceea vine toamna, în care cad frunzele de pe pomi și natura moare. Urmează apoi somnul de iarnă și desigur iarăși trezirea în același ritm în următoarea primăvară. *„Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El.”* (Rom. 1, 19-20).

Și faptul că toate viețuitoarele se reproduc după soiul lor, va rămâne până la sfârșit. Până astăzi se seamănă aceeași sămânță care a răsărit de prima dată la crearea pământului. Cresc aceiași pomi cu aceleași fructe

și trăiesc tot aceleași soiuri de animale pe pământ, atâta timp cât nu sunt nimicite de oameni. Și oamenii, coroana creației, sunt tot așa cum au fost Adam și Eva atunci. Lor le-au fost date calități creatoare. Aceasta s-a văzut foarte clar în ultimii o sută de ani și mai ales în ultimii cincizeci de ani. Noi am văzut evoluția de la căruța cu cai la avion și până la zborul cosmic. Omul înfăptuiește tot ceea ce își planifică, după cum a spus Dumnezeu: „... și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând.” (Gen. 11, 6). De aceasta mi-am dat seama în 9. decembrie 1995, când astronautul de pe Apollo 16, generalul a.D. Dr. Charles Duke, a relatat în Berlin despre vizita lui pe lună în aprilie 1972.

Numai un singur lucru nu poate să facă omul, și anume să creeze viață. Cei ce cred în evoluție și vorbesc despre o celulă primară, să ne spună în cazul acesta, cine a creat această celulă și cine a pus viața în ea. Aici s-ar putea pune și întrebarea, cine a pus instinctul de reproducere în toate viețuitoarele? De ce nu seamănă tăgăduitorii de Dumnezeu grâu artificial? Pentru că știu sigur că nu ar încolți, deoarece nu poartă în sine germele vieții. Orice om care gândește normal ar trebui să-L pună pe Creatorul suveran, atotputernic înaintea existenței creației atotcuprinzătoare, puternice și maiestose. Dacă oamenii nu s-ar fi lepădat de El, atunci ar fi putut crede Cuvântul Său și relatările zilnice despre creație care devin realitate înaintea ochilor noștri. Dumnezeu și Cuvântul Lui rămâne veșnic adevărat și credibil, pentru toți cei vrednici să creadă

Conform voii lui Dumnezeu, oamenii au fost rânduiți de la început să trăiască în părtășie cu El. De aceea ei, indiferent de religie sau rasă, au tendința să se închine unei ființe mai înalte. Toți simt în ei o dorință nedefinită de închinare, diferind modul în care aceasta este apoi practică. Dacă cineva nu găsește ceva religios căruia să i se închine, atunci poate să fie Mamona, pasiuni, sportul, un oricare alt hobby sau un idol. Această dorință adâncă care o poartă fiecare om, indiferent dacă este sărac sau bogat, poate fi astâmpărată numai cu ceva dumnezeiesc.

Iudeii credincioși se roagă lui Dumnezeu, care s-a prezentat lor personal în timpul lui Moise ca Dumnezeu Israelului. Un iudeu adevărat poate crede numai unicului și singurului Dumnezeu, căci El însuși a zis: „*Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeuul nostru, Domnul este Unul . . .*” Circa de șase mii șapte sute de ori este scris „*Domnul Dumnezeu*” «Elohim-Iahweh» în Vechiul Testament. Iudeii credincioși biblic așteaptă tot timpul venirea lui Mesia și rezidirea templului, așa cum le-a fost făgăduit.

Musulmanii se roagă unui dumnezeu, pe care ei îl numesc Allah. Proorocul lor, Mahomed, a crezut că Mesia a fost zămislit de Duhul, dar a tăgăduit răstignirea lui Hristos. Pentru el, El a fost un prooroc mare și mesager al lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu l-a luat la Sine la sfârșitul slujbei, dar nu Răscumpărător și Domn. Mahomed a predicat monoteismul absolut, dar nu a înțeles descoperirea proprie a lui Dumnezeu în Hristos pentru a face posibilă răscumpărarea.

Hindușii cred în trinitatea lor principală care este compusă din: Brahma creatorul, Vishu susținătorul, și Shiva distrugătorul și înoitorul, deasemenea într-un număr mare de dumnezei și își pun nădejdea în învățătura că omul se va reîntoarce eventual ca animal în viața viitoare și va trece printr-un proces de curățire permanent până va ajunge la ținta finală. Budiștii cred într-un fel asemănător în reîncarnare și se bazează pe meditație. Ca la hinduism și islam, și aici se caută degeaba după un mesaj divin care să aducă la exprimare mântuirea și nădejdea pentru veșnicie, ceea ce include biruința asupra morții. Dar o religie fără mântuire și fără o nădejde adevărată, nu este o religie deznădăjduită și pierdută?

Ceea ce contează este «voia lui Dumnezeu» descoperită și confirmată, căreia omul trebuie să i se conformeze. A existat o perioadă de timp în care primii oameni au trăit în paradis în părtășie directă cu Domnul Dumnezeu. În starea aceasta originală a nevinovăției, ei nu au știut nimic despre suferință, durere, boală sau moarte. Fiind creațiuni ale Celui veșnic, ei au fost rânduiți să trăiască veșnic. Domnul Dumnezeu

le-a dat oamenilor o voință liberă, astfel încât ei se pot decide pentru viață sau moarte. Ei pot să aleagă între bine și rău, ascultare și neascultare, credință și necredință. Așa este cu noi toți și astăzi. Atunci la început era vorba despre ascultare, la care din păcate au dat greș: întâi Eva, apoi Adam. Ea a ascultat de argumentele și minciunile lui Satan în chip de șarpe, a fost ispășită, a căzut în păcat și l-a tras și pe Adam în aceasta. Prin aceasta, căderea în păcat a fost perfectă. Astfel au ajuns amândoi, prin încălcarea poruncii lui Dumnezeu, sub influența dușmanului și au trebuit să moară. Domnul Dumnezeu a împlinit avertizarea și i-a alungat din paradis. Legătura cu El a fost întreruptă, suferința, boala și moartea au venit asupra întregii omeniri, deși dușmanul a făgăduit: „*Hotărât, că nu veți muri ... veți fi ca Dumnezeu ...*” (Gen. 3).

Nimeni să nu-și spele mâinile în nevinovăție și să spună: „*Ce mă interesează pe mine!*”, căci fiecare bărbat și fiecare femeie, fiecare fată, fiecare băiat ar fi procedat exact ca Adam și Eva da, ei o mai fac și astăzi. Dumnezeu ne cunoaște pe toți și a știut că nici un om nu poate să împlinească cerințele și poruncile Sale. Și totuși El, în dreptatea Lui, ne-a lăsat să recunoaștem fărădelegile și neascultarea față de El.

Dacă nu ar exista o lege dumnezeiască, nimeni nu ar putea fi condamnat pentru încălcarea ei, și nimeni nu ar vedea necesitatea iertării și mântuirii. Noi toți am fost născuți în această lume pierdută și despărțită de Dumnezeu, de aceea avem nevoie de împăcarea cu El. Conștiința îi avertizează pe toți, chiar și pe cei care nu au auzit niciodată mesajul divin și nu au citit niciodată Biblia. Fiecare știe când minte, înșală, fură sau face altceva nepermis. Toți, fie săraci sau bogați, buni sau răi, au devenit la fel de vinovați înaintea lui Dumnezeu. Nimeni să nu spună că el n-a omorât pe nimeni sau că nu a comis vreo altă infracțiune, deci nu este așa de rău. Deasupra tuturor stă pedeapsa dreaptă a lui Dumnezeu, de aceea toți trebuie să moară. În viață nu este nimic mai sigur decât moartea, căci „*... oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea*

vine judecata.” (Evrei 9, 27). Noi suntem răspunzători pentru faptele noastre.

Prin căderea în păcat a fost întreruptă părtășia cu Dumnezeu. Dar El s-a gândit la noi și El însuși a croit o cale pentru noi prin Singurul care putea spune: *„EU sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine.”* (Ioan 14, 6). Domnul a venit la noi în dragostea și mila Lui nemărginită, pentru ca noi să putem merge la El.

Pentru că noi am devenit vinovați în trupul acesta pământesc, El a trebuit să vină în trup pentru ca astfel Singurul nevinovat să ocupe locul întregii omeniri, să ia vina tuturor asupra Lui și să ne împace cu Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat în Isus Hristos, Domnul nostru, a cărui strigare sună astfel: *„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.”* (Mat. 11, 28). Astfel de oameni care vin la El, pot să fie siguri când bate ultimul lor ceas, că duhul lor este încredințat Lui și El va da întotdeauna același răspuns: *„Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.”* (Luca 23, 43). Cine trăiește conștient fără El, va și muri fără El. Mântuiți sunt numai acei care trăiesc cu Hristos și mor în El (Rom. 14, 7-8; Apoc. 14, 13).

Lucrarea supranaturală a Lui Dumnezeu

Nașterea Mântuitorului ca om a fost un act supranatural al lui Dumnezeu în domeniul firesc. Maria a fost născută în lumea aceasta ca toți ceilalți oameni și a avut nevoie de mântuire. Ea a fost aleasă de Dumnezeu ca vas pământesc, în care a fost pusă sămânța divină, pentru ca Cuvântul să poată deveni trup. Și ea a avut nevoie de trăirea mântuirii și de aceea și ea s-a aflat printre cei 120, care au trăit evenimentul umplerii cu Duhul Sfânt în apropiere de Ierusalim, eveniment care face parte din mântuirea fiecăruia (Fap. 1, 14; Fap. 2, 4; etc.)

Dumnezeu mântuiește numai într-un fel, și anume întotdeauna în legătură cu credința Cuvântului făgăduit. Maria a crezut mesajul divin pe care i l-a transmis îngerul Gavril, și a zis: „*Iată, roaba Domnului; făcă-mi-se după cuvintele tale!*” Astfel Cuvântul a devenit trup și Fiul lui Dumnezeu a fost născut. Tot așa toți bărbații și toate femeile trebuie să creadă mesajul divin, să se pună la dispoziția lui Dumnezeu și să accepte Cuvântul făgăduinței. Numai prin aceasta poate lua naștere în ei o viață plină de Duh, dumnezeiască, prin nașterea din nou. După întemeierea supranaturală a Bisericii nouotestamentare prin revărsarea Duhului Sfânt de Rusalii, Maria nu a mai fost amintită nici măcar o dată până la sfârșitul Bibliei, nici de Petru, Ioan sau de Iacov, nici de Pavel sau de altcineva. Ea și-a îndeplinit însărcinarea. Este vorba despre Isus Hristos, care este singurul Mântuitor, Mijlocitor și Avocat. «Mariologia» este străină Bibliei și este în contradicție cu Isus Hristos.

Isus Hristos a fost Dumnezeu după Duh, iar după trup a fost om. El a fost sfânt și fără păcat, de aceea El a putut să ia vina noastră asupra Lui și a murit în locul nostru. Prin sângele Lui, în care era viață divină, El a înfăptuit împăcarea și iertarea pentru toți. Dar numai acei care cred pot să trăiască aceasta. Ispășirea totală și răscumpărarea desăvârșită a sufletului, a duhului și a trupului a avut loc. Prin învierea Lui în a treia zi, lucrarea de răscumpărare a fost încoronată și legitimată divin. Moartea, iadul și Satana au fost biruiți; Cel înviat este adevăratul Biruitor de pe Golgota. El le-a apărut ucenicilor după înviere timp de patruzeci de zile și i-a învățat despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu (Fap. 1). După aceea El a fost înălțat la cer în fața ochilor lor (Luca 24). În aceste adevăruri divine se ancorează puternic sufletul tuturor credincioșilor biblici. În învierea Lui este bazată învierea copiilor Săi, în înălțarea Lui este nădejdea noastră că vom fi luați la El în patria cerească.

Dumnezeul Atotputernic a plănuțit înainte de întemeierea lumii o Împărăție veșnică pentru fiii și fiicele Lui. Refuzul omului nu poate să distrugă sau să facă fără putere planul lui Dumnezeu. A apărut doar o

întrerupere temporară, pe care Dumnezeu a inclus-o în socoteală. Omenirea care s-a hotărât de bună voie împotriva lui Dumnezeu și astfel s-a predat stăpânirii lui Satana, a fost răscumpărată de însuși Domnul, fără intervenția oamenilor. Răscumpărarea este un act istoric și în același timp de mântuire. Prin Evanghelie le este adus oamenilor mesajul divin de bucurie și de eliberare. Este vorba despre oferta de har atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu. Prin puterea acestei mântuiri, copiii oamenilor care de la naștere au fost copii ai morții, devin copii născuți din nou ai lui Dumnezeu care au primit viața veșnică, dacă acceptă prin credință, pentru ei, această faptă de mântuire.

Deoarece Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție veșnică, trebuie ca toți cei ce vor să trăiască în ea să aibă viața veșnică. De aceea este necesar să fim născuți din nou (Ioan 3). Sămânța pentru această naștere de sus este Cuvântul lui Dumnezeu. Ea poartă în sine germenul de viață divin. Duhul Sfânt vine peste toți acei care primesc Cuvântul prin credință și aduce la suprafață o zămislire divină. Prin zămislirea firească noi am devenit creațiuni pământești, temporare - copii de oameni. Prin zămislirea supranaturală din Duh noi devenim copii ai lui Dumnezeu. „... fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1 Pet. 1, 23). În momentul în care noi trăim nașterea din nou, devenim copii ai lui Dumnezeu și Dumnezeu este Tatăl nostru ceresc.

Cine crede în felul biblic în Domnul ca Mântuitorul său, poate să o trăiască personal. Această ofertă de har nemaîntâlnită este valabilă pentru toți oamenii care o primesc, atâta timp cât mai ține ziua harului. Nimeni nu-și poate închipui cât de groaznic va fi pentru oamenii care au refuzat mântuirea și vor trece în veșnicie despărțiți de Dumnezeu. Cel târziu în ceasul morții vor fi confrunțați toți cu realitatea că odată cu moartea nu s-a sfârșit totul, chiar și acei care nu cred într-o viață după moarte.

Ultima chemare

Înainte de a reveni Domnul Isus, trebuie să se împlinească porunca dată (Mar. 16, 14-18) pentru ultima dată în toată lumea. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Mat. 24, 14). În nici un timp nu a fost posibil ca acum, să se împlinească această însărcinare prin mass-media. Simbolic aceasta i-a fost arătată văzătorului Ioan pe insula Patmos în următorul tablou: *„Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.”* (Apoc. 14, 6).

Ar trebui să fie suficient de cunoscut, că de la Reformă au avut loc mereu treziri spirituale noi. Cine este informat în acest domeniu, știe că la începutul secolului a avut loc în toată lumea o lucrare puternică a Duhului și mai ales după al doilea război mondial, o străpungere a vestirii adevărului apostolic.

Pentru evenimente deosebite, Dumnezeu i-a trimis într-adevăr pe slujitorii și proorocii Săi, cărora El le-a descoperit taina Lui (Amos 3, 7). Noi ne gândim la Noe, Moise și alții, la fel și la acei care s-au ridicat în decursul istoriei bisericii. Așa cum a fost făgăduit în Isa. 40, 3 și Mal. 3, 1 și confirmat de însuși Isus Hristos în Evanghelii, Ioan Botezătorul s-a ridicat ca precursor înainte de prima venire a lui Isus Hristos cu «mesajul de introducere». Slujba lui a fost de o importanță mântuitoare și stătea într-o legătură directă cu evenimentele din Împărăția lui Dumnezeu. Tot așa Dumnezeu a îndeplinit și în ultima perioadă de timp de har făgăduința Lui și înainte de «ziua Domnului» a trimis un mesager ca Ilie, așa cum a fost prevestit în Mal. 4, 5, cu «mesajul actual» și Cuvântul descoperit înainte de a doua venire a lui Hristos. Însuși Isus Hristos a confirmat această făgăduință în Mat. 17, 11, care mai era atunci pentru viitor, și a arătat și înspre slujba lui Ioan care avusese deja

loc (vers. 12). Acum este vorba despre pregătirea drumului Domnului și întoarcerea inimii copiilor lui Dumnezeu la învățătura și practica apostolică a părinților, cum era vorba atunci despre întoarcerea inimii părinților vechitestamentari la copii Noului legământ (Luca 1, 16-17). Aici avem de-a face cu evenimentele de încheiere ale istoriei mântuirii și desăvârșirea Bisericii nou testamentare.

Slujba supranaturală confirmată a cunoscutului om al lui Dumnezeu William M. Branham (1909-1965), pe care l-am cunoscut personal, are toate semnalmentele unui apostol și prooroc și depune mărturie despre împlinirea Sfintei Scripturi sub ochii noștri în generația noastră. S-au întâmplat lucruri supranaturale care ne amintesc despre slujba profetică a Domnului nostru, despre relatările din evanghelii și din faptele apostolilor. Astfel, personalități cunoscute pe plan mondial care au fost martori oculari, mărturisesc despre slujba fratelui Branham în cadrul diferitelor mișcări de trezire. Primul care a făcut-o de cunoscut în toată lumea la sfârșitul anilor patruzeci, a fost editorul revistei „Voice of Healing,, rev. Gordon Lindsay din Dallas, Texas, S.U.A. El a publicat în anul 1950 cartea „*William Branham a man sent from God*”. Învățătura și practica acestui bărbat smerit al lui Dumnezeu a fost într-adevăr în concordanță cu mărturia biblică a apostolilor și proorocilor. Cu această realitate ar trebui să se confrunte deschis și sincer toți criticii.

De trezirea spirituală, care a început în mai 1946, au fost cuprinse mai târziu și cele mai mari biserici și confesiuni creștine. Sute de evangheliști au fost inspirați și au început slujba lor. De atunci au loc în toată lumea evanghelizări interconfesionale, adunări ale «Oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline» și manifestări carismatice. «Lucrarea Duhului», «rugăciunea pentru bolnavi», etc. nu se mai practică numai în grupuri secundare, ci este practică peste tot și chiar amintită de mediile de informare în masă. Și totuși bisericile și adunările sunt încurcate în învățături și tradiții nebiblice, fără să știe.

Dacă Dumnezeu confirmă Cuvântul Său ascultătorilor credincioși prin vindecări, aceasta nu este o dovadă că învățătura, respectiv evanghelistul sau făcătorul de minuni, sunt corecte. Aceasta este numai dovada că Dumnezeu este credincios, ascultă rugăciunile și împlinește făgăduințele Sale pentru cei ce-L cred.

Binecuvântarea spirituală vine peste toți acei care doresc aceasta, „*căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți.*” (Mat. 5, 45). Cuvântul Domnului nostru ne dă explicația necesară și în acest punct: „*Îi veți cunoaște după roadele lor.*” (Mat. 7, 16), deci nu după darurile Duhului, care se pot însuși sau imita, ci după roadele Duhului (Gal. 5, 22-23), care trebuie să crească și să depună mărturie despre care «pom» este de fapt vorba. Nu ploaia spirituală este cea decisivă, ci felul seminței din inimă peste care cade ploaia, căci fiecare sămânță aduce rod după felul ei. Atât sămânța bună cât și cea rea se află pe același ogor al acestei lumi. Domnul zice: „*Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș*” (Mat. 13, 30). La vremea secerișului se va lega și se va arde neghina, iar grâul va fi adunat în grânarul Său. Trebuie să se mai împlinească ceea ce a spus Domnul: „*Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ,Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău? Atunci le vom spune curat: ,Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.*” (Mat. 7, 22-23).

Conform spuselor Domnului nostru, cei dreپți și cei nedreپți trăiesc împreună. Falsul este atât de asemănător cu adevărul, încât se spune: „*Aici este Hristosul. Acolo este Hristosul.*” EL ne-a avertizat de aceasta cu cuvintele: „*Căci se vor scula Hristoși (unși cu Duhul) mincinoși și prooroci mincinoși. Ei vor face semne și minuni, ca să*

înșele, dacă ar fi cu puțință, și pe cei aleși.” (Mar. 13, 22). În realitate Dumnezeu este prezent numai acolo unde El poate arăta drumul Lui și poate face voia Sa; acolo unde se află Cuvântul și Duhul Lui și învățătura și practica sunt în concordanță cu Biblia.

Semnele și minunile singure, nu sunt un criteriu. O atmosferă sărbătorească nu este valabilă înaintea lui Dumnezeu. La El trebuie să fie totul în ordine. Acum trebuie să urmeze aceeași vesteire a Cuvântului și practica din timpul apostolilor în legătură cu credința conform Scripturii care este bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu și ancorată în Isus Hristos.

Cu un respect adevărat, toți cei ce se tem de Dumnezeu trebuie să recunoască, să creadă și să aștepte împlinirea și trăirea făgăduințelor pentru ultima epocă care au fost date Bisericii lui Hristos. Înainte de a putea reveni Hristos, trebuie mai întâi să fie ordonat și reșezat totul în mod biblic, după modelul creștinismului primar; așa ne este spus în Fap. 3,21: „... pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților Săi prooroci din vechime.”

Chiar la sfârșit, înainte de revenirea lui Hristos, se va cristaliza afară din amestecul religios actual, o comunitate de credincioși biblici, neorganizați, având în frunte pe Hristos. Străpungerea cea mare spre vestirea străveche fără compromisuri și practica după modelul faptelor apostolilor și astfel «desăvârșirea Reformei» în Biserica Domnului, este foarte aproape. Așa cum a fost la început în timpul apostolilor, așa trebuie să fie din nou la sfârșit. În Biserica noutestamentară faptele apostolilor sunt singurul model valabil înaintea lui Dumnezeu.

Tradiții făcute

Fiecare om se naște într-o anumită concepție despre viață, și cei mai mulți dintre ei rămân în aceasta până la sfârșitul vieții lor, fără să-și facă gânduri, cu atât mai puțin să se convingă de corectitudinea sau respectiv de necorectitudinea acesteia. Face parte din prejudecățile generale, să se rămână credincios tradițiilor moștenite. Și mulți dintre acei care își îndeplinesc datoriile lor religioase, vor de fapt să fie lăsați în pace cu Dumnezeu. Cauza acestei stări și evoluții este, nu în ultimul rând, în religie. Această impresie s-a format, pentru că se rezolvă totul pentru toți prin funcționari. De la naștere până la moarte oamenii sunt tratați cu ritualuri și ceremonii deșarte, fără să afle vreodată mesajul de mântuire, fără să trăiască personal mântuirea și fără să găsească pacea lăuntrică.

Marile confesiuni creștine cu structurile lor organizate nu sunt o excepție. Ele ar trebui să accepte o cercetare asupra lor. O referire deșartă la Hristos, apostoli și Biblie nu ajută nimănui. Biserici și biserici libere, până la grupările cele mai mici, folosesc texte biblice care sunt modelate după conceptul lor. Aceasta este apoi numită «Unitatea în diversitate». De fapt creștinismul tradițional de astăzi nu mai are nimic comun cu biserica primară. Nici biserica romano-catolică nu-și are originea în Hristos sau în Petru, cum se crede în general, ci ea s-a format ca organizație ierarhică și împărăție bisericească abia în timpul lui Constantin după Conciliul din 325 d. Hr. în «Imperium Romanum». În anul 380 împărații romani Teodosiu și Grațian au interzis libertatea religioasă generală. Un an mai târziu creștinismul ortodox a fost declarat ca religie de stat. Abia în anul 441, Leo I. s-a bazat pe textul din Mat. 16, 18 și a vorbit despre o «succesiune apostolică». Acest proces a fost încheiat prin împăratul roman Iustinian (527-565), care i-a făcut pe preoți funcționari de stat. De fapt se poate vorbi abia din timpul acesta despre biserica catolică în general.

Aceeași Biblie este tălmăcită astăzi în sute de feluri diferite. În locul Cuvântului divin de descoperire sunt puse mereu învățături noi omenești, interpretări, doctrine și dogme, dar care nu au nici o bază fondată biblic. Nu este așa, că toți și-au ridicat propria lor împărăție religioasă sub pretextul că este Împărăția lui Dumnezeu? În ciuda tuturor

lucrurilor, totuși rămâne că Hristos va zidi și va desăvârși Biserica Lui proprie în mijlocul lumii bisericilor. Dumnezeu are un plan cu omenirea pe care El îl îndeplinește. Pentru a-L înțelege, trebuie să ne eliberăm de părerile moștenite și să ne întoarcem la punctul de plecare, și anume la Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu cere de la nici un om o credință oarbă a nopții și ceții. Credința adevărată are doi ochi sănătoși și două picioare stabile, sănătoase. Ea stă pe fundamentul neclintit al Vechiului și Noului Testament și vede în aceasta planul lui Dumnezeu cu omenirea de la început până la sfârșit.

Și dacă majoritatea celor care caută se mulțumește cu atmosfera sărbătorească întreținută în adunări și cei mai mulți rămân, mai mult sau mai puțin, în învățăturile și tradițiile preluate, totuși cei într-adevăr sinceri se vor consulta cu Scriptura și vor proceda conform acesteia. Lor le va ajuta Dumnezeu să ajungă în starea Bisericii primare.

Credincioșii adevărați biblici vor tinde să corespundă în toate cu Sfânta Scriptură. Pentru ei vor fi valabile numai învățăturile apostolice despre Dumnezeu, botez, cină, etc. așa cum au fost la început până la sfârșit. Toți acei care fac parte de Biserica Domnului vor trăi pe această bază biblică și vor trăi lucrarea de încheiere a lui Dumnezeu și desăvârșirea lor pentru ziua lui Isus Hristos care este aproape (Fil. 1, 6).

Decizia personală

Fiecare trebuie să aibă experiența lui personală cu Dumnezeu, să trăiască pocăința și nașterea din nou prin Duhul (Ioan 3, 6), să ajungă la siguranța mântuirii (Rom. 8, 16), să fie umplut cu Duhul Sfânt (Fap. 2, 4) și pecetluit (Ef. 1, 13). EL a împăcat omenirea, și pe dumneavoastră personal, cu Sine în Isus Hristos, Domnul nostru (2 Cor. 5, 19). Credința mântuitoare este în legătură cu mesajul Evangheliei: „*Împăcați-vă cu Dumnezeu*”

Viața veșnică și mântuirea veșnică nu pot fi mijlocite de o procedură religioasă sau de o instituție creștină. Aceasta este dată fiecăruia printr-o trăire de mântuire personală cu Dumnezeu prin credința în Isus Hristos,

Cel răstignit și înviat biruitor. În aceasta se înrădăcinează credința mântuitoare în salvarea și iertarea săvârșită, venită din propovăduirea Evangheliei (Rom. 10). Numai cine a primit viața veșnică printr-o trăire personală cu Dumnezeu, va trăi veșnic.

„Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.” (1 Ioan 5, 11-12).

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” (Ioan 1, 12-13).

„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3, 3). „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.” (Rom. 5, 19). Cine a trăit nașterea din nou, se va subordona Lui și voii Sale.

Fie ca acest text biblic să devină realitate pentru toți cititorii care Îl cheamă pe Dumnezeu: *„La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.” (2 Cor. 6, 2).*

În încheiere vrem să remarcăm că mai există oameni care Îl văd pe Dumnezeu în toate religiile și Îl amintesc pe Isus Hristos în același timp cu filozofi religioși oarecare. Aceasta doare într-adevăr. Domnul și Mântuitorul nostru se deosebește de toți întemeietorii de religii ca cerul

de pământ. Credința în El este în același timp credința în însuși Dumnezeu, legată de nădejdea și mântuirea veșnică. De fapt este o jignire să-L comparăm pe El, Domnul slavei, cu un oarecare prooroc autointitulat. Toți întemeietorii de religii au fost îngropați împreună cu ideile lor. Niciunul din ei nu a înviat. Ei au fost numai oameni ca noi și nu au putut să-și ajute nici lor și nici altora. Urmașii lor vor fi acolo unde se află și ei. Există pentru totdeauna numai Unul care a putut să spună: *„EU sunt Calea, Adevărul și Viața ...”*, și cei care Îl urmează pe El, vor fi acolo unde este El. Numai în Hristos s-a întâlnit Dumnezeu cu noi personal; numai în El putem să-L întâlnim pe Dumnezeu personal. A existat numai Unul prin care Tatăl ceresc s-a descoperit pe pământ, și anume în Fiul Său născut, Isus Hristos, în care El ne-a făcut fii și fiicele Sale. *„... ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale”* (Ef. 1, 5).

Necesitatea de a da ultima chemare și prevenire decurge de la sine datorită evenimentelor actuale. Nimeni nu mai poate trece mult timp nepăsător pe lângă împlinirea nenumăratelor proorocii precise. Întreaga profetie biblică neîmplinită este acum pe cale să se realizeze. Proorocului Daniel i-a fost poruncit: *„... ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește.”* (Dan. 12, 4). Numai atunci când va sosi timpul pentru împlinirea profetiei biblice, se va deschide mintea noastră pentru aceasta.

Fiecărui cititor trebuie să-i fie dat un impuls să se confrunte serios cu această tematică. Este vorba de fapt despre dumneavoastră personal. Dumnezeu are un plan cu omenirea, care este clar și vizibil.

Dragă cititorule,

sper că nu te vei supăra de aceste cuvinte deslușite, ci vei vedea în aceste prezentări un îndrumător spre cer. Credința aducătoare de

mântuire nu este într-un Răscumpărător mort, ci în Domnul viu care a înviat, s-a înălțat spre cer și va reveni. EL nu numai că a spus: „*EU sunt învierea și viața*”, ci a adus dovada incontestabilă și a luat asupra Lui răspunderea pentru învierea noastră.

„Isus i-a zis: ,EU sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta? ” (Ioan 11, 25-26). Într-adevăr există numai calea aceasta pe care trebuie să calce toți acei care vor să fie mântuiți. Cine vrea să ajungă la ținta veșnică, trebuie să se elibereze mai întâi de toate lucrurile care nu au o origine divină, de doctrinele religioase și să se întoarcă la Domnul.

Apartenența la o religie nu are nimic de-a face cu salvarea sufletului și cu mântuirea, care vine numai de la Dumnezeu. Nu există nici un sacrament dătător de mântuire și nici o procedură religioasă care ar putea să mântuiască. Numai în Răscumpărător găsim răscumpărarea, numai în Salvator avem salvarea. Este vorba despre credința fiecărui individ în singurul Dumnezeu adevărat, care ni s-a descoperit în Isus Hristos.

Chiar și cele mai bune hotărâri pe care le concep mereu oamenii, conduc pe lângă Dumnezeu și sunt sortite eșecului. Omul este neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos. Este un dar gratuit al harului, care îi este oferit omenirii. Acum puteți să luați o decizie care va fi valabilă pentru veșnicie. Evanghelia despre Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru, să vă devină dumneavoastră personal un mesaj de bucurie și de eliberare, prin care să trăiți efectul și puterea lui Dumnezeu.

Credeți acum că Domnul Isus a purtat și vina voastră și v-a dat har. Și dumneavoastră sunteți chemat să vă întoarceți la credința veche, pe care au avut-o proorocii și apostolii și toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu din toate timpurile. Nimeni nu mai are nevoie să fie dus în rătăcire, să fie

mângâiat și să fie pentru veșnicie dus de nas. Fiecare poate trăi mântuirea lui Dumnezeu și să primească siguranța că este iertat și acceptat de Domnul.

Încercați chiar acum, după ce ați citit până la sfârșit, să intrați în legătură cu Dumnezeu, și anume în rugăciune. Vorbiți cu El și credeți pur și simplu că și pentru dumneavoastră este valabil ce este scris: „. . . *EL îți iartă toate fărâdelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare*” (Ps. 103). Fiți siguri că strigarea Mântuitorului: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă*”, este și astăzi valabilă, tot așa ca și exprimarea: „*Cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.*” Ziua de astăzi poate să devină cea mai importantă zi din viața dumneavoastră

În acest tractat am putut atinge numai pe scurt câteva puncte. Pentru toți acei care s-au simțit atinși lăuntric și vor să afle mai mult, le stă la dispoziție literatură bazată numai pe Sfânta Scriptură. Sigur nu a fost o întâmplare, ci o rânduială a lui Dumnezeu că această broșură simplă a ajuns în mâinile dumneavoastră.

Vă urez tuturor din toată inima binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu.

Misiunea evanghelică liberă interconfesională s-a construit în anul 1960 și poartă denumirea «Freie Volksmission». Aceasta și-a făcut o datorie din propovăduirea liberă și independentă a Evangheliei după modelul creștinilor de la început.

Întemeietorul, misionarul Ewald Frank, a călătorit deja în peste 110 țări și a predicat ca învățător biblic. Prin predicile duminicale transmise de radio Luxemburg din 1968 până în 1978, el a devenit cunoscut în țară și în străinătate.

În aprilie 1964 misiunea a fost recunoscută ca folos obștesc și folosită numai pentru scopuri misionare. Între timp ea sprijină o editură proprie cu tipografie și expediție. Sub răspunderea misiunii sunt sprijiniți oameni din 130 de țări și purtăm de grijă în multe limbi, ca: germana, engleza, franceza, dar și rusa, româna, poloneza, ceha, etc. cu tractate, broșuri, cărți și casete despre teme biblice importante.

Misiunea se finanțează numai pe baza donațiilor benevole și sprijină misionari, precum și azile de bătrâni și case de copii din Asia și Africa. Ecooul în toată lumea este deosebit de mare. Dumnezeu vorbește și lucrează într-adevăr global.

Ne-am bucura dacă am auzi de d-voastră. Pentru toți care doresc să se informeze despre teme spirituale biblice, le stă la dispoziție literatură. Pentru că nu aparținem de nici o confesiune, nu suntem subordonați și de aceea putem să-L lăsăm pe Dumnezeu să vorbească prin Cuvântul Său.

Literatura noastră este trimisă gratis și fără notă de plată în toată lumea. Este într-adevăr o «lucrare de credință» pentru care Dumnezeu s-a îngrijit de la început.

Vă rugăm să ne scrieți dacă doriți alte tractate și literatură